

Zondag 26 november
Gedachtenisdienst

In veel huizen is er dit jaar een lege stoel bijgekomen, de stoel van degene die we nu missen: zijn luie stoel bij de TV, haar vaste plek aan tafel, de lege stoel bij verjaardagen of kerst. Zo is de lege stoel symbool van de lege plek in je huis, in je leven. Maar in het Jodendom heeft de lege stoel ook een heel andere betekenis want bij bijzondere gebeurtenissen wordt altijd één stoel bewust onbezet gelaten. Deze stoel is bestemd voor de profeet Elia want die kan op elk onverwacht moment komen om de komst van de Messias aan te kondigen. Zo is de lege stoel ook een teken van verwachting, van hoop, van uitzien naar iets nieuws. En dus is de vraag vandaag: Kunnen we de lege stoel, die zo pijnlijk stil in onze huiskamer staat, verbinden met de lege stoel van verwachting en hoop? Of is dat te veel gevraagd?

“De mens is als gras, teer als een bloem in het veld.
Het gras verdort en de bloem verwelkt” zegt de profeet Jesaja.

Mensen zijn inderdaad kwetsbaar, niet alleen als je ouder wordt, maar er zijn ook heel veel bloemen die in de kracht van hun leven volop staan te bloeien en toch zomaar weg gerukt worden. Maar hoe het ook zij, het overlijden van een dierbare slaat altijd een gat in ons leven. Natuurlijk, afhankelijk van persoonlijke omstandigheden ervaart ieder dat gat, die leegte, anders maar er is geen weegschaal voor verdriet. Ieder gemis heeft zijn eigen gewicht en het past niet om daar van buiten af over te oordelen.

Hoe pak je de draad weer op als de pijnlijke leegte je tegemoet zwijgt, de stilte oorverdovend is?
Hoe vind je nieuw perspectief want dat is misschien wel één van de belangrijkste taken van rouwenden, het er opnieuw weer op wagen:
De eerste vakantie zonder je dierbare, de eerste verjaardag van hem of haar, de Kerstdagen.

Een chinees spreekwoord luidt: ‘Je kunt niet verhinderen dat de vogels van verdriet over je hoofd vliegen, maar je kunt wel proberen te voorkomen dat ze nesten bouwen in je haar’

Hoe je dat doet? Voorkomen dat het verdriet nesten bouwt in je haar?
Ook hier geldt dat ieder daar verschillend mee omgaat want er is maar één manier: jouw manier.
Wat vaak kan helpen is om maar gewoon in het klein te beginnen met de dagelijkse dingen, de routine van elke dag want hoe cliché het ook kan klinken, net leven gaat door.
Nee, niet gewoon maar het gaat wel door, het moet door.

Gelukkig zit de hang naar leven bij velen diep geworteld en zeker bij de profeet Jesaja die zegt: "Wie hoopt op de HEER krijgt nieuwe kracht.

Hij slaat zijn vleugels uit als een adelaar, zij loopt, maar wordt niet moe, hij rent, maar raakt niet uitgeput"

Jesaja ontkent niet hoe zwaar rouwarbeid kan zijn maar hij heeft een agenda van hoop, échte hoop voor alle mensen.

Jesaja wil ons het vertrouwen geven dat de weg van het leven niet doodloopt op het niets, de eeuwige leegte.

Nee, er is een God die de toekomst opent, voor onze geliefden die gestorven zijn én voor wie achterblijven.

Ach, ik begrijp heel goed dat er dagen zijn waarop het ons aan dat vertrouwen ontbreekt, je je vleugellam voelt, tegen muren op rent en je doodmoe bent.

Hopelijk zijn er altijd, maar zeker op zulke dagen, naasten die er zijn voor jou; die weliswaar niet de leegte in je ziel kunnen opvullen maar wel de leegte van dat moment.

Naasten die de tijd nemen om te luisteren naar wat jij te vertellen hebt, ook al vertel je misschien voor de zoveelste keer hetzelfde omdat je er niet over uit gesproken raakt.

Naasten die niet bang zijn om jouw geliefde ter sprake te brengen want de dood is erg maar doodzwijgen zo mogelijk nog erger.

Na afloop van deze dienst is er gelegenheid om koffie te drinken, elkaar te ontmoeten en met elkaar in gesprek te raken.

Die ontmoeting, dat bakkie troost, is misschien wel net zo belangrijk als deze dienst want niet alleen God kan een ander troost, kracht en echte hoop geven maar ook wij.

De dienst gaat dus straks gewoon door.

Daarom zouden we niet nu maar pas na de koffie AMEN moeten zeggen.....